

Cele șapte trâmbițe

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocilor.” (Apocalipsa 10:7)

În scena peceții a cincea, am văzut că strigătul martirilor reflectă strigătul credincioșilor asupriți ai lui Dumnezeu din toate secolele. Ei sunt înfățișați stând sub altar și cerându-I lui Dumnezeu dreptate și răzbunare: „Până când, Doamne?” (Apocalipsa 6:10). Glasul din cer îi îndeamnă să aștepte, pentru că va veni și ziua în care Dumnezeu îi va judeca pe cei care le-au făcut rău. Apocalipsa 6:15-17 îl înfățișează pe Isus întorcându-Se pe pământul acesta și aducând judecata asupra celor care le-au făcut rău urmașilor Săi.

Scena peceții a cincea prezintă experiența poporului lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, din vremea lui Abel și până la vremea când Dumnezeu va judeca și va răzbuna în final „sângele robilor Săi” (Apocalipsa 19:2). Credincioșii trebuie să rămână neclintii și să aibă încredere că El le ascultă rugăciunile.

Viziunea despre cele șapte trâmbițe ne arată că Dumnezeu a intervenit pe parcursul istoriei în favoarea poporului Său oprimat și că i-a pedepsit pe cei care i-au făcut rău. Scopul acestor trâmbițe este să le dea copiilor lui Dumnezeu asigurarea că Cerul nu este indiferent la suferința lor.

---

16 februarie – Ziua Radio Mondial (colectă)

Apocalipsa 8 se deschide cu o imagine în care șapte îngeri stau înaintea lui Dumnezeu pregătiți să sune din trâmbițe. Însă, înainte ca îngerii să sune din trâmbițe, ne este explicată semnificația teologică prin intermediul altei scene.

Iată o descriere a serviciilor zilnice din Templul de la Ierusalim, dintr-un comentariu biblic evreiesc. La jertfa de seară, mielul era pus pe altarul arderilor-de-tot și sângele era vărsat la picioarele altarului. Preotul rânduit lua cădelnița de aur în templu și aducea tămâie pe altarul de aur din Locul Sfânt. Apoi ieșea din templu și arunca jos cădelnița, cu un zgomot puternic. Atunci, șapte preoți sunau din trâmbițe, marcând finalul serviciilor zilei.

Observăm că în Apocalipsa 8:3-5 sunt folosiți termeni legați de jertfa de seară. Este semnificativ faptul că îngerul primește tămâie ca s-o aducă pe „altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie” (Apocalipsa 8:3). Tămâia reprezintă rugăciunile poporului lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:8).

Apocalipsa 8:3-5 ne dă informații importante despre trâmbițe: Cele șapte trâmbițe sunt judecățile lui Dumnezeu asupra oamenilor răzvrățiți, ca răspuns la rugăciunile poporului Său asuprit.

Trâmbițele încep să sune după moartea lui Isus ca Miel și se succedă de-a lungul istoriei până la revenirea Sa (vezi Apocalipsa 11:15-18).

1. Ce semnificație are focul aruncat pe pământ?

Apocalipsa 8:5 “Apoi, îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Și s-au stărnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.” Apocalipsa 8:5

Îngerul umple cădelnița din focul de pe altar și îl aruncă pe pământ. Fapt semnificativ, focul provine de pe altarul pe care au fost aduse rugăciunile sfinților. Aceasta ne arată că judecățile celor șapte

trâmbițe se abat asupra locuitorilor pământului în replică la rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Acesta nu este uitat, ci Dumnezeu va interveni în favoarea lui când va considera El că a venit timpul.

Luni, 11 februarie

Semnificația trâmbițelor

În Vechiul Testament, trâmbițele aveau un rol important în viața zilnică a israeliților (Numeri 10:8-10; 2 Cronici 13:14,15). Sunetul lor le amintea de închinarea din templu, dar era și semnal în bătălie, la vremea recoltei și în timpul sărbătorilor. Sunetul trâmbițelor era în relație directă cu rugăciunea. La templu și de sărbători, trâmbițele îi „amintea” lui Dumnezeu de legământul cu poporul Său și le amintea credincioșilor să se pregătească pentru „ziua Domnului” (Ioel 2:1). Într-o bătălie, sunetul de trâmbiță, însoțit de rugăciuni, îl chema pe Dumnezeu să-și scape poporul. Acesta este fundalul trâmbițelor din Apocalipsa.

2. Asupra cui cad judecățile celor șapte trâmbițe?

Apocalipsa 8:13 “M-am uitat și am auzit un vultur care zbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care au să mai sune!” Apocalipsa 8:13

“Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci
Apocalipsa 9:4,20,21 numai pe oamenii care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu. Ceilalți oameni, care n-au fost uciși de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor și idoloilor de aur, de argint, de aramă, de piatră și de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtisagurile lor.”
Apoc 9:4, 20-21

Evenimentele descrise aici indică intervenția lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile poporului Său. Dacă pecetea se referă în special la cei care mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu, trâmbițele anunță judecățile împotriva locuitorilor pământului (vezi Apocalipsa 8:13) și îi avertizează pe oameni să se pocăiască până nu e prea târziu.

Cele șapte trâmbițe acoperă perioada dintre timpul lui Ioan și finalul istoriei acestui pământ (Apocalipsa 11:15-18). Ele sună în timp

ce în cer se desfășoară mijlocirea (8:3-6) și pe pământ este propovăduită Evanghelia (10:8 – 11:14). Judecățile vestite de trâmbițe sunt parțiale – afectează a treia parte a pământului. Trâmbița a șaptea anunță că Dumnezeu preia conducerea care I se cuvine. Trâmbițele corespund în mare perioadelor acoperite de cele șapte biserici:

a) Primele două vestesc judecățile asupra națiunilor care L-au răstignit pe Hristos și au persecutat biserica primară: Ierusalimul răzvrătit și Imperiul Roman.

b) Trâmbițele a treia și a patra arată reacția Cerului la apostazia din epoca medievală și la cea de după Reformă.

c) Trâmbițele a cincea și a șasea descriu situația lumii de după Iluminism, caracterizată de o activitate demonică largă pentru a strânge lumea la bătălia de la Armagedon.

Istoria lumii este sângeroasă, plină de durere și tristețe. Cum sunt lucrurile care ne-au fost promise prin Isus?

Marți, 12 februarie

Îngerul cu cărticica deschisă

Trâmbița a șasea ne aduce la timpul sfârșitului. Înainte de ea, este inserat un pasaj în care se explică misiunea și experiența poporului lui Dumnezeu atunci.

3. Ce simboluri apar în următorul pasaj?

Apocalipsa 10:1-4 “Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc. În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor. Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!” Apocalipsa 10:1-4

Îngerul, care pare a fi Hristos, ține în mână o cărticică deschisă. El își pune piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ, semn al domniei Sale universale și al importanței mondiale a anunțului

pe care-l va face. Strigătul Lui este ca răcnetul unui leu, simbol al glasului lui Dumnezeu (Osea 11:10).

Ioan este oprit să scrie ce au spus tunetele. Există unele lucruri legate de viitor pe care Dumnezeu nu ni le-a descoperit.

4. Compară următoarele pasaje. Care sunt expresiile care apar în amândouă?

Apocalipsa 10:5-7 “Și îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna dreaptă spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă, ci că, în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi prorocilor.” Apocalipsa 10:5-7

Daniel 12:6,7 “Unul din ei a zis omului acela înmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?” Și am auzit pe omul acela înmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri și mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că vor mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot.” Daniel 12:6-7

În declarația îngerului că „nu va mai fi nicio zăbavă” (în KJV: „nu va mai fi timp”), apare termenul grecesc *chronos* care se referă la timp. El trimite la Daniel 12:6,7, unde un înger declară că persecutarea sfinților va dura o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme (sau ani profetici), adică 1 260 de ani literal (538–1798 d.Hr.). După această perioadă profetică, va veni sfârșitul.

Declarația aceasta face trimitere la perioadele profetice din Daniel, în special la cele 2 300 de zile profetice din Daniel 8:14 (457 î.Hr.–1844 d.Hr.). Aceasta avea să fie ultima perioadă profetică precizată. Ellen G. White afirmă: „Timpul acesta, pe care îngerul îl anunță cu jurământ solemn, este... timp profetic, care ar trebui să preceadă venirea Domnului nostru. Altfel spus, poporul nu va avea un alt mesaj despre un timp clar delimitat. După această perioadă, dintre anii 1842 și 1844, nu mai poate exista o delimitare clară a timpului profetic. Calculul cel mai lung ajunge în toamna anului 1844” (Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 971).

Ce ne spune aceasta despre stabilirea de noi perioade profetice?

Citește Apocalipsa 10:8-11. În Biblie, faptul că profetul „mănâncă” o carte sau un sul care conține mesajul lui Dumnezeu reprezintă asumarea misiunii de a-l transmite poporului (Ezechiel 2:8-3:11; Ieremia 15:16). Când este primit, mesajul este plăcut, dar, când este vestit, aduce uneori amărăciune, pentru că întâmpină opoziție și refuz din partea multora. Experiența dulce-amară a lui Ioan când mănâncă sulul este legată de desigilarea profețiilor despre timpul sfârșitului din cartea lui Daniel. Aici este reprezentată biserica ce are misiunea de a vesti Evanghelia la sfârșitul perioadei profetice de 1 260 de zile.

Din context înțelegem că experiența simbolică a apostolului arăta către o altă experiență dulce-amară ce urma să aibă loc la finalul perioadei de 2 300 de zile profetice (ani). Pe baza profețiilor din Daniel, milleritiții au conchis că Hristos avea să revină în anul 1844. Mesajul acesta a fost dulce. Însă, când Hristos nu a revenit la data aceea, mesajul s-a făcut amar. Trimiterea lui Ioan să procească din nou este un simbol pentru grupa celor care au trecut prin dezamăgirea de la 1844, care au pornit să vestească din nou revenirea lui Hristos așa cum au înțeles-o din profețiile cărții lui Daniel.

5. Ce i se cere apoi lui Ioan să facă?

“Apoi mi s-a dat o trestie asemenea unei prăjini și mi s-a zis: „Scoală-te și măsoară **Apocalipsa 11:1,2** Templul lui Dumnezeu, altarul și pe cei ce se închină în el. Dar curtea de afară a Templului las-o la o parte nemăsurată, căci a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.” Apocalipsa 11:1-2

Pasajul de aici continuă scena din Apocalipsa 10. Lui Ioan i se cere să măsoare templul, altarul și pe închinători. În Biblie, măsurătoarea simbolizează judecata (Matei 7:2). Templul care trebuie măsurat se află în cer, unde Isus slujește pentru noi. Menționarea templului, a altarului și a închinătorilor evocă Ziua Ispășirii (Leviticul 16:16-19), care era o zi de evaluare, în care Dumnezeu judeca păcatele poporului Său. Apocalipsa 11:1 se referă, așadar, la judecata desfășurată înainte de revenirea lui Isus. Judecata aceasta îl are în

vedere pe poporul lui Dumnezeu – închinătorii din templu, dar și justificarea caracterului lui Dumnezeu.

Cum ne ajută descrierea ritualului din Ziua Ispășirii (Leviticul 16) înțelegem că judecata este o veste bună?

Joi, 14 februarie

Cei doi martori

6. Ce trăsături ale celor doi martori reflectă rolul lui Zorobabel de împărat și rolul lui Iosua de preot?

“Voi da celor doi martori ai Mei să procească îmbrăcați în saci o mie două sute **Apocalipsa 11:3-6** șazeci de zile.” Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau înaintea Domnului pământului. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc care mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor, și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie ori de câte ori vor voi.” Apocalipsa 11:3-6

Zaharia 4:2,3,11-14 “El m-a întrebat: „Ce vezi?” Eu am răspuns: „M-am uitat și iată că este un sfeșnic cu totul de aur și, deasupra lui, un vas cu untdelemn și, pe el, șapte candele, cu șapte țevi pentru candele care sunt în vârful sfeșnicului. Și lângă el sunt doi măslini, unul la dreapta vasului și altul la stânga lui.” Eu am luat cuvântul și i-am zis: „Ce înseamnă acești doi măslini, la dreapta sfeșnicului și la stânga lui?”

Am luat a doua oară cuvântul și i-am zis: „Ce înseamnă cele două ramuri de măslin care sunt lângă cele două țevi de aur prin care curge uleiul auru din el?” El mi-a răspuns: „Nu știi ce înseamnă?” Eu am zis: „Nu, domnul meu.” Și el a zis: „Aceștia sunt cei doi unși care stau înaintea Domnului întregului pământ.” Zaharia 4:2-3, 11-14

Ideea de „doi martori” provine din sistemul juridic evreiesc (Ioan 8:17). Cei doi martori reprezintă Biblia.

Martorilor li se dă să procească îmbrăcați în saci în perioada profetică de 1 260 de ani (538–1798 d.Hr.). Faptul acesta ne trimite înapoi la Apocalipsa 10:11, unde i se cere lui Ioan să procească din nou. Deci chemarea de a proroci îi este adresată bisericii de după încheierea acestei perioade, care trebuie să vestească mai departe adevărul lui Dumnezeu în lume. Sacul este o „haină” de doliu (Geneza 37:34); el arată către dificultățile prin care avea să treacă poporul lui Dumnezeu în această perioadă.

7. Citește următorul text și notează-ți elementele pe care nu le înțelegi, ca să le discuți împreună cu membrii grupe!

“Când își vor isprăvi mărturisirea lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, îi va birui și-i va omori. Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se cheamă „Sodoma” și „Egipt”, **Apocalipsa 11:7-13** unde a fost răstignit și Domnul lor. Și oameni din orice norod, din orice semție, de orice limbă și de orice neam vor sta trei zile și jumătate și vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei și își vor trimite daruri unii altora, pentru că acești doi proroci chinuseră pe locuitorii pământului. Dar, după cele trei zile și jumătate, duhul de viață de la Dumnezeu a intrat în ei și s-au ridicat în picioare și o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: „Suiți-vă aici!” Și s-au suit într-un nor spre cer, iar vrăjmașii lor i-au văzut. În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de **110** oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului.” Apocalipsa 11:7-13

Fiara care îi omoară pe cei doi martori se ridică din locuința lui Satana. Uciderea martorilor corespunde în istorie cu atacul ateismului asupra Bibliei și cu interzicerea religiei din timpul Revoluției Franceze. Sistemul acesta antireligios a fost caracterizat de degradarea morală a Sodomei, de aroganța ateistă a Egiptului și de răzvrătirea Ierusalimului. Ce s-a întâmplat cu Isus în Ierusalim s-a întâmplat din nou acum cu Biblia în mâinile acestui sistem antireligios. Învierea martorilor indică reaprinderea interesului față de Biblie după Revoluția Franceză, interes care a dus la înființarea de societăți biblice și la apariția a numeroase mișcări misionare de răspândire a Bibliei.

Lumea va asista până la sfârșitul ei la o predicare mondială a Bibliei, fără precedent. Această proclamare finală va stârni o opoziție alimentată de demoni, care vor face minuni pentru a atrage lumea în ultima bătălie împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu (Apocalipsa 16:13-16).

Vineri, 15 februarie

Un gând de încheiere

Trâmbița a șaptea (Apocalipsa 11:15-18) anunță încheierea istoriei acestui pământ. A sosit timpul ca Dumnezeu să facă dreptate. Planeta răzvrătită, aflată sub stăpânirea lui Satana mii de ani, urmează să se reîntoarcă în posesia și sub stăpânirea lui Dumnezeu. După moartea lui Hristos pe cruce și înălțarea Sa la cer, lui Satana, uzurpatorul, i s-a interzis pentru totdeauna accesul în cer, iar Hristos a fost proclamat stăpânul legitim al pământului (Apocalipsa 12:10). Satana, știind că mai are puțin timp, se luptă din răsuputeri să distrugă orice mai poate (Apocalipsa 12:12). Trâmbița a șaptea anunță că puterile uzurpatoare au fost înlăturate și lumea aceasta a intrat în sfârșit sub stăpânirea legitimă a lui Dumnezeu.

Trâmbița a șaptea prezintă conținutul restului cărții Apocalipsa, care tratează despre evenimentele finale: (1) *Neamurile se mâniaseră* (Apocalipsa 12–14), Satana înfuriat (Apocalipsa 12:17), împre-

ună cu cei doi aliați ai lui – fiara ridicată din mare și fiara ridicată din pământ –, pregătește popoarele pentru lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. (2) *Mânia Ta a venit*: Dumnezeu răspunde la mânia popoarelor cu ultimele șapte plăgi, numite mânia lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:1). (3) *Timpul pentru judecata morților* (Apocalipsa 20:11-15). (4) *Răsplata slujitorilor lui Dumnezeu* (Apocalipsa 21–22). (5) *Să nimicească pe cei ce nimicesc pământul* (Apocalipsa 19:2) – aici se declară că Babilonul din timpul sfârșitului este judecat pentru că a distrus pământul. Distrugerea lui Satana, a oștilor lui și a celor doi aliați ai lui constituie ultimul act din drama marii lupte (Apocalipsa 19:11 – 20:15).

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 22–Numeri 1

1. Ce poruncă au primit israeliții, în „afară de” cea referitoare la sărbătorile anuale?
_____
2. Cine trebuia să pregătească untdelemnul pentru sfeșnic?
_____
3. În ce condiții a făgăduit Dumnezeu că pământul va da o recoltă triplă într-un singur an?
_____
4. Cum aveau să plătească israeliții datoria fărădelegilor lor?
_____

Istoria mântuirii, cap. 51

5. Ce s-ar fi întâmplat cu așteptătorii, dacă nu ar fi existat cuvinte și pasaje încurajatoare în Scripturi?
_____

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 10:7

Pasajul studiat: Cele șapte trâmbițe (Apocalipsa 8:2 – 11:18) se bazează pe imaginea altarului tămâierii (Apocalipsa 8:3,4) și conțin un „interludiu” (Apocalipsa 10:1 – 11:13) în care este prezentat poporul lui Dumnezeu în timpul înfiorătoarei trâmbițe a șasea (Apocalipsa 9:12-21).

Introducere: Scopul trâmbițelor este explicat în conexiune cu pecetea a cincea (Apocalipsa 6:9-11). Referirea la altarul de aur al tămâierii și la altarul arderilor-de-tot, precum și la rugăciunile sfinților din Apocalipsa 8:3,4, leagă trâmbițele de scena din Apocalipsa 6:9,10. Cele șapte trâmbițe răspund la rugăciunile sfinților ca persecutorii lor să fie judecați (compară și Apocalipsa 6:10 cu Apocalipsa 8:13). De aceea, evenimentele înfățișate de trâmbițe se abat se pare asupra adversarilor poporului lui Dumnezeu de-a lungul istoriei creștine.

Temele studiului:

I. Semnificația trâmbițelor în Biblie

II. Timpul de începere a perioadei trâmbițelor

III. Semnificația imaginilor din primele șase trâmbițe

IV. Relația „interludiului” cu cele șapte trâmbițe

V. Aluzia din Apocalipsa 10 la Daniel 12

Aplicația pentru noi: După ce citiți despre trâmbițe, gândiți-vă ce încurajări le aduc trâmbițele și pecetea a cincea celor care suferă din cauza Evangheliei și ce ne spun ele despre soarta celor care se împotrivesc Evangheliei.

Partea a II-a: COMENTARIU

Pasajul despre cele șapte trâmbițe din Apocalipsa (în special Apocalipsa 8:2–9:21) este unul dintre cele mai dificile pasaje din Biblie. De-a lungul anilor, cercetătorii adventiști ai Bibliei nu au ajuns la un acord în privința semnificației lui. Există însă unele aspecte suficient de clare și ne vom ocupa de ele în cele ce urmează.

Temele principale ale studiului 7 pe larg:

I. Semnificația trâmbițelor în Biblie

Cuvintele grecești pentru trâmbițe și pentru trâmbițat apar de 144 de ori în Septuaginta. De cele mai multe ori (105 din 144), ele sunt folosite în război, în închinare și în rugăciune sau în situații în care acestea se suprapun. Pasajul cel mai clar despre semnificația trâmbițelor este cel din Numeri 10:8-10. În vechiul Israel, trâmbițele puteau fi folosite exclusiv de preoți (vers. 8), chiar și în timp de război. Sunetul de trâmbiță reprezenta o rugăciune înălțată la Dumnezeu ca El să intervină în luptă (vers. 9). La fel, în templu și la sărbători, sunetul trâmbițelor invoca intervenția spirituală a lui Dumnezeu în viața poporului Său (vers. 10). Prin urmare, semnificația principală a trâmbițelor în Vechiul Testament este rugăciunea cu privire la legământ, cererea ca Dumnezeu să-și aducă aminte de poporul Său.

În Noul Testament, trâmbițele și trâmbițatul apar de cele mai multe ori în Apocalipsa 8 și 9. La prima vedere, sunatul din trâmbiță în război pare a fi sensul principal al celor șapte trâmbițe din Apocalipsa. Însă relația dintre trâmbițe și pecetea a cincea (vezi Introducerea de mai sus) arată că rugăciunea este tema primordială și aici. Trâmbițele din Apocalipsa sunt un răspuns la rugăciunile sfinților lui Dumnezeu care suferă (Apocalipsa 6:9,10; 8:2-6). Ele îi asigură că Dumnezeu le cunoaște suferința și că, deși poate părea că tace, El a acționat deja în istorie împotriva persecutorilor lor (compară Apocalipsa 6:10 cu Apocalipsa 8:13 – vezi și Aplicația, punctul 1).

II. Timpul de începere a trâmbițelor

Pentru unii interpreți adventiști, aruncarea cădelniței (focului) din Apocalipsa 8:5 înseamnă că evenimentele care urmează (Apocalipsa 8:6) se petrec după închiderea timpului de probă. Aceasta înseamnă că cele șapte trâmbițe ar reprezenta evenimente din timpul sfârșitului și nu o anunțare a evenimentelor din decursul istoriei creștine. Însă unele indicii din text fac interpretarea aceasta foarte puțin probabilă.

În primul rând, în prima jumătate a cărții, viziunile încep cu era nou-testamentară și acoperă evenimente de pe parcursul istoriei creștine. În al doilea rând, indiferent de semnificația aruncării cădelniței (focului) din Apocalipsa 8:5, este clar că timpul de probă nu s-a încheiat

la momentul trâmbiței a șasea. Mijlocirea de la altar încă mai are loc (Apocalipsa 9:13). Evanghelia încă se mai vestește (Apocalipsa 10:11; 11:3-6,12,13). Faptul că „interludiul” din Apocalipsa 10:1 trebuie inclus în înțelegerea trâmbiței a șasea este demonstrat la tema 4. Nu în ultimul rând, vestirea Evangheliei și timpul de probă se încheie abia la sunetul trâmbiței a șaptea (Apocalipsa 10:7). Prin urmare, cele șapte trâmbițe din Apocalipsa par a acoperi întreaga istorie din vremea lui Ioan și până la încheierea timpului de probă și la evenimentele finale.

III. Semnificația imaginilor din primele șase trâmbițe

1. Prima trâmbiță apelează la limbajul Vechiului Testament referitor la judecățile lui Dumnezeu (piatră, foc și sânge – Exodul 9:23-26; Isaia 10:16-20; Ezechiel 38:22) trimise asupra poporului Său, reprezentat prin diferite simboluri (vegetație și copaci – Isaia 28:2-4; Ezechiel 20:47,48). De aici și afirmația din studiu că prima trâmbiță reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra Ierusalimului care Îl respinsese pe Hristos (Matei 23:37,38; Luca 23:28-31).

2. A doua trâmbiță amintește, per ansamblu, de judecățile lui Dumnezeu asupra adversarilor Lui (Exodul 7:19-21) și în special de căderea vechiului Babilon (Ieremia 51:24,25,41,42). De aceea, studiul asociază trâmbița aceasta cu căderea Imperiului Roman.

3. Simbolismul trâmbiței a treia corespunde cu imaginile biblice legate de lucrarea lui Satana (Isaia 14:12-19; Luca 10:18; Apocalipsa 12:9). Însă alte simboluri, precum făclia, izvoarele apelor, râurile și apele, sugerează viață și creștere spirituală (Psalmii 1:3; 84:6,7; 119:105; Ieremia 2:13). Căderea stelelor și amărârea apelor conectează cele două idei, sugerând pervertirea adevărului și apariția apostaziei. Studiul asociază, de aceea, această trâmbiță cu starea bisericii din Evul Mediu.

4. În trâmbița a patra, sursele de lumină (soarele, luna și stelele) se întunecă, simbolurile adevărului sunt parțial eclipsate. Întunecarea aceasta poate reprezenta fie apariția secularismului după Evul Mediu, fie adâncirea apostaziei în biserică (Exodul 10:21-23; Iov 38:2; Isaia 8:22; Ioan 1:4-11; 3:18-21).

5. La trâmbița a cincea, întunericul parțial din trâmbița a patra devine total și mondial (Apocalipsa 9:1,2; Luca 8:31). Acesta reprezintă triumful apostaziei religioase și al secularismului din epoca modernă.

Odată ce Dumnezeu și adevărul intră în eclipsă totală, omenirea păcătoasă este lăsată în seama chinului demonic al dorințelor distructive (Apocalipsa 9:3-11; Luca 8:31; 10:17-20). Singura cale de a fi protejați este o relație strânsă cu Dumnezeu (Apocalipsa 9:4; Efeseni 1:13,14).

6. Dacă primele cinci trâmbițe conțin multe aluzii la vechiul Egipt, trâmbița a șasea este un ecou al relațiilor biblice despre vechiul Babilon. Ea menționează Eufurul (Apocalipsa 9:14), idolatria Babilonului (Apocalipsa 9:20; Daniel 5:4,23) și căderea lui (Apocalipsa 9:21; Isaia 47:9-12). Are totodată multe puncte comune cu al șaselea potir (Eufurul, limbajul militar, referirile la demoni – Apocalipsa 16:12-16). De aceea, trâmbița a șasea descrie o opoziție față de Dumnezeu similară cu cea a Babilonului din timpul sfârșitului (Apocalipsa 17:4,5).

IV. Relația „interludiului” cu cele șapte trâmbițe

Trâmbițele îi vizează pe cei răi (Apocalipsa 9:4,20,21), însă „interludiul” (Apocalipsa 10:1 – 11:13) îl vizează pe poporul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, „interludiul” nu este separat de trâmbițe, ci face parte din trâmbița a șasea.

Apocalipsa 8:13 menționează că urmează să mai vină trei necazuri asupra locuitorilor pământului. Primul este trâmbița a cincea (Apocalipsa 9:12). Al doilea este trâmbița a șasea, care se încheie tocmai la Apocalipsa 11:14. Prin urmare, capitolul 10 și cea mai mare parte a capitolului 11 fac parte din trâmbița a șasea. În timp ce forțele răului se adună pentru criza finală din timpul trâmbiței a șasea (Apocalipsa 9:16), forțele binelui se strâng pentru a le înfrunța (Apocalipsa 7:4; 10:1 – 11:13).

V. Aluzia din Apocalipsa 10 la Daniel 12

În Apocalipsa 10:5,6 se găsește una dintre cele mai clare aluzii la Vechiul Testament din toată Apocalipsa. Apocalipsa 10:5,6 și Daniel 12:7 au în comun opt cuvinte semnificative. În ambele pasaje, o ființă cerească stă în picioare pe mare sau deasupra apelor, își ridică mâna dreaptă către cer și jură pe Cel ce este viu în vecii vecilor/Cel ce trăiește veșnic. Relația dintre „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme” din Daniel 12:7 și „nu va mai fi nicio zăbavă/nu va mai fi timp” din Apocalipsa 10:6 indică faptul că îngerul din Apocalipsa 10 anunță în-

cheierea perioadelor profetice din Daniel în contextul trâmbiței a șasea (pregătirea pentru evenimentele finale, vezi tema IV de mai înainte).

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

Textul celor șapte trâmbițe nu se pretează prea mult la aplicații pentru viață. Însă instructorul poate adresa următoarele întrebări (sunt incluse și sugestii de răspuns):

1. *Ce încurajare primesc, din relația dintre introducerea la trâmbițe (Apocalipsa 8:3-5) și pecetea a cincea (Apocalipsa 6:9-11), cei care suferă astăzi din cauza Evangheliei? Cererea martirilor din pecetea a cincea primește răspuns prin cele șapte trâmbițe. Mesajul trâmbițelor este că Dumnezeu vede suferința poporului Său și că reacționează la nedreptate, nu doar la sfârșit, ci și pe parcursul istoriei. Poate că, la fel ca Iov, nu înțelegem întotdeauna cum lucrează Dumnezeu, însă avem motive să ne încredem în El, chiar și în cele mai negre perioade.*

2. *Judecățile din primele două trâmbițe cad asupra acelor puteri care s-au unit pentru a-L răstigni pe Isus (autoritățile religioase din Ierusalim aflate sub conducerea lui Caiafa și autoritatea civilă romană condusă de Pilat). Ce ne spune aceasta despre opoziția față de Evanghelie? Opoziția față de Evanghelie este de obicei de două tipuri: opoziția din interiorul bisericii și opoziția din exteriorul bisericii. Isus a fost răstignit atunci când conducătorii Israelului (din interior) s-au unit cu puterile din exterior (Roma). Cea mai aprigă împotrivire o manifestă de multe ori cei care mărturisesc a avea credință, dar care, de fapt, sunt lupi în piele de oaie.*